

ALEKSANDAR NOVAKOVIĆ

PANORAMA JADA

LICA:

DANIJEL, karakterno jedva nešto više od funkcije, i funkcioner sa gomilom funkcija, 40 godina

NAPUCANKA, ništavilo na nogama, 20 godina

MIGRANT, 20 godina

MRGA, 20 godina, sirovina i naci

GOSPOŽDA, peta generacija Beograđana, u najboljim godinama

PRODAVAČICA, 30-ak

KOMUNALKA, 30

POLICAJAC, VULOVIĆ RADENKO, broj značke: 54901, 30

MAJKA, 30

IZVRŠITELJKA, zlo, u najboljim godinama

1.

Mrak. Slika u u oku teleskopa: Luksuzni apartman s pogledom na Savamalu. muškarac, DANIJEL, u četrdesetim, u crvenom kimonu, stoji na terasi i zuri kroz teleskop. Ruka mu je na međunožju. Pored izlaznih vrata, stoji NAPUCANKA, prsata devojka do dvadeset, kopija turbofolk pevačice cece, s mobilnim telefonom u ruci. Pozira pred kamericom mobilnog telefona napućenih usana. Mrak. Na sceni su , u luksuznom apartmanu, isti DANIJEL i NAPUCANKA, skamenjeni u pokretu. "Odmrznu" se. Danijel kreće da se dodiruje a Napucanka da se pući. Napucanka menja poze, grimase dok Danijel postojano radi radnju

DANIJEL: To, to, izađi iz autobusa. Tako. Nagni se . Nećeš , čekaj malo. Kreni prema meni, tako. Odvezala ti se pertla. Molim se da ti se odveže pertla. Da sikica proviri. (peva) Kreni prema meni, kreni, kreni prema meni.

NAPUCANKA: Maco, dođi da se slikamo.

DANIJEL: O, evo je! Osoba koju ne treba posebno predstavljati jer nemam pojma ko je.

NAPUCANKA: Maco, selfiiic!

DANIJEL: Ne sad. Moram da se fokusiraaaam.

NAPUCANKA: Macooo, ajde malo.

DANIJEL: Ne može. Imam nešto važno da izdrk...Da obavim.

NAPUCANKA: Dođi, lepi.

DANIJEL: Nisam lep samo imam crte lica koje ne vređaju ljudima oči.

Napucanka mu prilazi, zgrabi ga za ruku i okreće prema mobilnom da naprave selfi. On se otme i nastavi po starom.

NAPUCANKA: Maco, što si takav?

DANIJEL: A šta ti misliš?

Napucanka ga zgrabi i okrene prema sebi. Pogleda naniže

NAPUCANKA: O, ko mi se to uzbudio!

DANIJEL: Nemoj sad.

Napucanka ga zgrabi za međunožje i zapeva

NAPUCANKA:

*U Beogradu na vodi ljubav mi se vodi,
Ne ostavljam me samu u deluks apartmanu*

DANIJEL: Ne.

NAPUCANKA: Šta ne?

DANIJEL: Prejebali smo se.

NAPUCANKA: Maco, nismo se tucali mesec dana.

DANIJEL: Maco, pre toga smo se jebali godinu dana konstantno.

NAPUCANKA: Ajmo onda opet.

DANIJEL: Ne mogu.

NAPUCANKA: Kako ne možeš Deki? Vidim da ti je dignut.

DANIJEL: Izvini, srce, meni se diže samo na

NAPUCANKA: Tipove? Pa da, gledala sam na Hepiju da vi teletualci volite da se trpate u bulju.

DANIJEL: Intelektualci. I, ne ne volim tipove. Volim žene.

NAPUCANKA: Pa ja ti šta kao nisam dovoljno dobra?

DANIJEL: Ja se palim na...pa...na obične žene.

NAPUCANKA: Obične u smislu ružne?

DANIJEL: Manje napucane.

NAPUCANKA: Pa ti si me napuco.

DANIJEL: Manje plastificirane. TO ja nisam sponzorisao!

NAPUCANKA: Si ti sad kao ljubomoran na mog bivšeg što mi je instaliro bulju i sise?

DANIJEL: Ne. Samo me više zanima organska pička.

NAPUCANKA: Ša?

DANIJEL: Koja nije genetski tretirana. I silikonski.

NAPUCANKA: El ti to raskidaš sa mnom?

DANIJEL: Ne, trebaš mi.

NAPUCANKA: Za šta ti trebam ako ti nisam ni za kurac?

DANIJEL: Za status srce, za status. Ovaj stan za status, ona kola dole za status, ti si status, poslanička klupa i dvaespet odbora. Sve je to status.

NAPUCANKA: Slušaj ti, ja ču sad smesta da zapalim na splav i pojebem se s trojicom.

DANIJEL: Pa idi. Kresni njih. Kresni ceo splav. I, kad si već tu, pojebi se sa starim siromašnim alasom Joksimom, zbole me.

Napucanka mu odvali šamarčinu

NAPUCANKA: Ja se NIKAD ne karam sa sirotinjom!

DANIJEL: Maco.

NAPUCANKA: Nemoj ti meni maco.

DANIJEL: I neću.

NAPUCANKA: Idem da me rasture od kurca!

DANIJEL: Okej.

Dejan se okrene prema teleskopu i nastavi da se dodiruje. Napucanka se okrene i demonstrativno ode, zalupivši vrata za sobom.

DANIJEL: Gde si sad? Nestala. Sranje.

Dejan se odmakne od teleskopa, ide prema bifeu, uzima viski. Sipa sebi u čašu. Pije halapljivo. Gleda oko sebe

DANIJEL: Evo me ovde, na vrhu ovog betonskog falusa, simbola moći novih elita. Betonska klimava kitaresa. Rikavaju instalacije, tresemo se od najmanjeg

zemljotresa. Mrdnemo se kad prdne neki deda u Valjevu ali, jebeš ga, mi smo glavni. Mi vladamo. Mi elita-kita. Ufff, *tomorrow and tomorrow and tomorrow...* Kako je dosadno. Sad, kad imam sve, kad sam uspešno preleteo, sad kad mi se čini da ćemo drmati ovom zemljom sledećih sto godina, osećam se tako posrano. Zašto? Sigurno ne zato što znam da smo zlo i da su oni prethodni bili zlo, mada manje, a ja sam oni prethodni i oni sadašnji, onaj koji je bio, koji jeste i koji će biti. Na vlasti. Uspešno smo okrenuli kormilo. Da,da, da! Da bi ovo uspelo morali smo prvo da se obračunamo sa poštenjačinama u sopstvenim redovima. A pošto su poštenjačine u našoj politici na nivou statističke greške...Pravda je gora od besnila. Da mene neko pita ja bih uveo zakon kojim se zabranjuje ljudima koji su pošteni da uđu u bilo koju partiju. A ako ipak uđu, treba ih pobiti kao besne pse. Da nas ne zaraze virusom dobrote, časti i odgovornosti. Ne verujem onima koji u politiku ne ulaze iz lične sklonosti. Idealistima, fanaticima. Sva sreća da opozicija voli lov i moć koliko i mi. I da su levičari na nivou fan klubova Marksа i Če Gevare. Kao hrišćani koji se naguraju u crkvu kad dođe kuga pa zaraze jedni druge. Heheh, deca naša. U moje vreme su se klinci okretali Bogu da ih uteši. Sad ih teši *Kapital*. Mali smrdljivi sektaši. I jedni i drugi.

Pauza

DANIJEL: Zašto se osećam posrano? Zato što nema izazova. Nema borbe. Narod nam se namestio. Jebemo-ne vadimo. Osam godina. I osamdeset i osam godina ćemo isto tako. I nikako da svršimo. Ufff, ovo je pakao. Nisu muke problem u paklu. Problem je smaračina. Da vidimo ima li šta novo na ulici.

Prilazi teleskopu, namešta ga

DANIJEL: Hmm, ovo bi moglo da bude zanimljivo.

Mrak

2.

Video bim: subjektivni kadar – MRGA stoji na ulici , ruka mu je ispružena napred kao naci pozdrav. Prekoputa njega je MIGRANT, zamrznut u pokretu. Mrak Na sceni su MIGRANT I MRGA u navedenoj pozici

MRGA: HEJ ! JU!

MIGRANT: Hu? Mi?

MRGA: Jes, ju. Don't rejpa ur vimin.

MIGRANT: Okej I vount.

Migrant nastavi da ide. Mrga mu preseče put

MRGA: Ju tink ju ar a smartes, ar ju?

MIGRANT: Nou.

MRGA: Vot du ju sej?

MIGRANT: Ne, ne mis-lim.

MRGA: A govorиш srpski?

MIGRANT: Malo.

MRGA: Okej. Onda da vidimo da li kapiraš ovo. Ti si na ulici a sad je deset i petnaest. El znaš šta to znači? Nema. Kretanja. Razumeš.

MIGRANT: Ja idem kući.

MRGA: Ti nemaš kuću.

MIGRANT: Tamo gde spava.

MRGA:Između deset i šest ima da vas nema. Razumeš?

MIGRANT: Pliz, agen.

MRGA: From ten to siks ju on d strit nik. Bikoz ju ken rej p aur vimin.

MIGRANT: Ja ne .. ne siluje.

MRGA: A znaš kako se kaže?

MIGRANT: Ne problem. Ne nasilje. Ne siluje. Samo spava. Može?

MRGA: Kad si u mojoj zemlji ti moraš jebeno da me ispoštueš, razumeš?

MIGRANT: Vot?

MRGA: Ju gada rispekt d loz of dis kantri. Venjor in dis kantri ju rispekt aur rulz and rulz ar det ju stej ver ju hav to stej. Kapiš?

MIGRANT: Jes. Bat aj gada go tu maj flat. Slip. No goin aut.

MRGA: Pa ne možeš tek tako da mi odeš.

MIGRANT: Molim?

MRGA: Ju kent vok avej lajk dis. Ju gada bi panišd.

MIGRANT: Ju gona bit mi ap?

MRGA: Nau ajm gona bit d šit auta ju bikoz ju don't obej rulz and mi and maj fiftin bojz kejm jestrdej and sed det ju Afganiz dont vok et najt.

MIGRANT: No, pliz , mister, nou!

Nailazi GOSPOŽDA

GOSPOŽDA: Iju, šta se ovo dešava?

MRGA: Nije to ništa gospođo. Samo učim ovog momka pameti.

GOSPOŽDA: Ma dajte, molim vas, kakvo učenje pameti. Prebićete nesrećnog Roma.

MIGRANT: Lejdi, leme tel ja.

MRGA: Šadfkap! Nije vam on nikakav domaći Ciganin, gospođo.

GOSPOŽDA: Rom.

MRGA: Kako god. Ovi naši garagani su mirni ko bubice. Ćute, smrde, đubre kupe. Nemam ja ništa protiv njih. Ovaj ovde ti je mudžahedin.

MIGRANT: No,no mudžahedin. Aj eskaejpd from diz med bastardz.

MRGA: Dont laj! On je došao iz Afganistana..

MIGRANT: Aj em from Pakistan.

MRGA: Afganistan, Pakistan, sejm šit! Gospođo, on je došao ovde da napada naše srpske majke, sestre pa i bake ko što ste vi!

GOSPOŽDA: Kakve bake. Ja imam četressedam!

MRGA: Izvinte nisam provalio. Nego, je li, garavi, gde smo mi ono stali?

MIGRANT: Nou, pliz.

GOSPOŽDA: Čekajte! Otkud znate da nije neki student, turista ili tako neko?

MRGA: U ovoj klošarskoj odeći? Ne bih reko.

GOSPOŽDA: Da, deluje baš zapušteno. Ali mislim da ipak ne bi trebali.

MRGA: Je li? A što?

GOSPOŽDA: Humanosti radi.

MRGA: Jesi li ti Srpskinja?

GOSPOŽDA: Jesam.

MRGA: ODAKLE?

GOSPOŽDA: Odavde.

MRGA: Niko nije odavde.

GOSPOŽDA: Ti momak možda nisi ali ja jesam. Ja sam peta generacija starih Beograđana.

MRGA: Čestitam. A ti, habibi, pripremi se za pesničko veče.

MIGRANT: Vot?

MRGA: Ajm going to kik d krep aut of ju.

GOSPOŽDA: A da ipak razmislite malo?

MRGA: Da razmislim? Šta bre da razmišljam. Pogledajte ih kakvi su: ružni, prljavi, pokvareni, samo šalju muškarce ovde. Jel to tačno? Grešim?

GOSPOŽDA: Pa, ne.

MRGA: A što šalju? Da ih infiltrиšу bre.

GOSPOĐA: Mislim da se kaže infiltriraju.

MRGA: Ne prekidaj me. Da infiltrиšу. Islamsku državu da naprave. Nas da pokolju. Tebe da siluju. Tebe i tvojih pet generacija matorih Beograđana. Turke smo preživeli al njih nećemo. Ima da podignu džamiju tamo gde je hram Svetog Save, jebote! Da ti se unuk..

GOSPOĐA: Sin.

MRGA: Zove Kara Mustafa. Ćerka da ti se uda za nekog smrdljivog Mahmuta. Obrezani da je trpa. El to oćeš?

Pauza

GOSPOĐA: Ne.

MRGA: Onda pali i pusti me da radim svoj poso.

Gospožda ode. Mrga pali cigaretu

MRGA: Gde smo ono stali?

MIGRANT: Nou. Pliz. Don kil mi.

MRGA: Džast a litl.

MIGRANT: No, pliz. Aj hev fajv sisters end braderz end sik fader.

MRGA: Aj dongiv a fak.

Mrga ga nokautira. Migrant padne na zemlju. Mrga počne da ga šutira. Zamrzne se sa nogom iznad Migrantove glave i cigaretom u ruci. Mrak

3.

*Na video bimu zamrznut snimak prethodne scene u oku teleskopa. Mrak. Svetlo.
Luksuzni apartman iz scene 1. Danijel se odmiče od teleskopa*

DANIJEL : Uf, ovo je previše gadno. Čak i za moj ukus. Da li ga je ubio? Verovatno jeste. Jel mogu nešto da uradim? Pa, sad, mogu da nazovem policiju ali, moja reputacija. Istraga, petljanje. To je tako zamorno. Na kraju krajeva, mi moramo da imamo nekog protivnika. To je dobro za jačanje duha nacije. Znam, ponestaje nam neprijatelja. Od svih komšija smo izgubili. Ali, ako ne možemo da pobedimo komšije možemo da sredimo migrante. A kad migranti odu onda bar možemo da pobedimo naše.

Sipa sebi viski

DANIJEL: Da, mi sebi uvek ostajemo. Ko je Srbin a ko nije. Ko je pravi Srbin a ko nije. Ko je peder a ko nije. Ko navija za Partizan a ko za Zvezdu. Uvek ima nešto. Nama nikad nije dosadno.

Ulazi Napucanka. Pijana

DANIJEL: Kad smo već kod dosade... I, kako je bilo? Jesi li svršila?

NAPUCANKA: NE.

DANIJEL: Ni ja. Koliko njih te jebalo?

NAPUCANKA. Samo jedan. I to jedva. Valjda.

DANIJEL: Barem ti je platio piće.

NAPUCANKA: Aha.

DANIJEL: Uf, kako će spavati večeras?

NAPUCANKA: Nećeš. Jer me voliš. Stalo ti je do mene.

DANIJEL: Nikad nisam imao nesanice zbog ljubavi. Samo zbog gluposti. Ergo, u pravu si, neću sanjati večeras.

Napucanka kreće da izvodi trpavi striptiz

DANIJEL: Draga, rekao sam ti nešto.

NAPUCANKA: El te pali? Kao, vratila se drolja, ono...

DANIJEL: Ni najmanje.

NAPUCANKA: Nemoj da lažeš. Opet ti je dignut.

DANIJEL: Ma, to je zbog nasilja. Gledao sam neki pokolj pa.

NAPUCANKA: Hahaha , ne laži.

DANIJEL: Znaš , ti si jako smešna devojka.

Pauza. Napucanka se oblači

NAPUCANKA: Vi muškarci ne znate da zadovoljite ženu-vi ga samo istresete ko nos u maramicu. Vi....

Napucanka kreće da povrati. Odjuri sa scene. Riganje, off

DANIJEL: Čirz darling! Treba ti pomoći?

NAPUCANKA (off): Jedi govna!

DANIJEL: Moja draga. Suptilna kodrvosečina sekira. Nadam se da ćeš se ugušiti u povraćoki!

NAPUCANKA(off): Odjebi!

DANIJEL: Okej, hoću. Javi se kad crkneš! Nego, da mi vidimo ima li šta.

Odlazi do teleskopa

4.

U oku telesokopa je PRODAVAČICA koja stoji pored tezge na kojoj je tablica s natpisom: SVE MOJE DO MOJEGA. Na tezgi su konzerve, ulošci, toalet papir. Nagnula se prema tezgi da uzme rolnu. Zamrznuta u pokretu. Mrak. Prodavačica se odmrzne. Uzima robu i trpa je u ogromni ceger. Sleva nailazi KOMUNALKA, komunalna policajka u crnoj uniformi. Hoda sad kao zombi kroz noć. Prodavačica ubrzava tempo pakovanja ali deluje smirenno. Komunalka pogleda prema njoj

KOMUNALKA: Ej ti!

Prodavačica je ignroiše i trpa robu još brže. Malo joj nedostaje da napuni ceger

KOMUNALKA: Ej ti, gluva! Alo, bre!

PRODAVAČICA: Tu sam.

KOMUNALKA: Znači, ipak čuješ.

PRODAVAČICA: Čujem al ne brenujem.

KOMUNALKA: Vidim. Sad ćeš ti lepo sa mnom.

PRODAVAČICA:A-a.

KOMUNALKA: A-a?

PRODAVAČICA: Deca me čekaju.

KOMUNALKA: I mene čekaju moja.

PRODAVAČICA: A ono, kao, ženska solidarnost?

KOMUNALKA: Jel me to ti podmićuješ?

PRODAVAČICA: Ako bih htela da te podmićujem ponudila bi ti tri konzerve tunjevine, dve sardine i pet pakovanja uložaka.

KOMUNALKA: Pa, jel mi nudiš?

PRODAVAČICA: Nudim li ti?

Pauza

KOMUNALKA: Ja ču morati da zapišem ovaj pokušaj korupcije.

PRODAVAČICA: Koje korupcije?

KOMUNALKA: Pa jesi li mi sad nudila?

PRODAVAČICA: Ne, nisam.

KOMUNALKA: Pa šta onda...

PRODAVAČICA: Onda ništa.

KOMUNALKA: Ne razumem.

PRODAVAČICA: Nije za svakog da razume.

KOMUNALKA: Ajde, daj mi ličnu kartu.

PRODAVAČICA: Nemam, zaboravila sam.

KOMUNALKA: Gde si zaboravila?

PRODAVAČICA: Ne znam. Oćeš da mi pomogneš da nađem?

KOMUNALKA: Još jedan prekršaj. Moraćeš sa mnom.

PRODAVAČICA: Gde? Na lezbijsku žurku?

KOMUNALKA: Vređanje po seksualnoj osnovi. To ti je treći prekršaj. Pored prodaje nelgalne robe i ometanja službenog lica u vršenju dužnosti.

PRODAVAČICA: Jel to sve?

Prodavačica stavlja torbu na rame

KOMUNALKA: Ti ideš negde?

PRODAVAČICA: Aha.

KOMUNALKA: Ne ideš ti nigde.

PRODAVAČICA: Da nećeš možda da me sprečiš?

KOMUNALKA: Ljudi te gledaju.

PRODAVAČICA: Misliš tebe gledaju i ti se pitaš ko je od njih pajkan koji će te prijaviti šefu jer nisi radila svoj posao. E pa, žao mi je, ja sam ti rekla šta sam imala da kažem i sad idem. Ćao!

Komunalka izvadi mobilni i fotografiše je

KOMUNALKA: E, sad te imamo u evidenciji.

PRODAVAČICA: A jel me imate u evidenciji?

KOMUNALKA: Imamo.

PRODAVAČICA: Možete dupe da obrišete s vašom evidencijom. Bez lične karte mi ne možete ništa.

KOMUNALKA: Slušaj!

PRODAVAČICA: Ne, slušaj ti mene. Radila sam u fabrici guz papira. Pošteno, deset godina. Onda su je zatvorili i rekli nađi posao. Ja našla posao. Ko čistačica. Pa kasirka. Vatali me za dupe, ja im nisam ostajala dužna, otimala se, žalila. Ostala bez posla opet. Onda sam, kad su ovi došli na vlast, odlučila da se učlanim u naprednu stranku. I prime oni mene.

KOMUNALKA: I mene.

PRODAVAČICA: Za tebe se to vidi. Za mene ni najmanje.

KOMUNALKA: Kako to?

PRODAVAČICA: Tako što ti imaš uniformu, pištolj, stalni posao a ja prodajem tariguz koji sam pravila.

KOMUNALKA: Čekaj.

PRODAVAČICA: Čekaj bre ti! Šta mi je dala stranka? Tražila sam samo jednu stvar: da me ne pomeraju od tezge. Jesam li mnogo tražila? Nisam. Obezbedila sam im pedeset sigurnih glasova, vozikala po mitinzima, jela sendvič, jela govna, a oni meni pošalju tebe!

KOMUNALKA: Nisu me poslala. Ja sam slučajno naišla.

PRODAVAČICA: E, sad slučajno pali. Uostalom. Ja znam Gligorića.

KOMUNALKA: Koga?

PRODAVAČICA: Gligorića. U opštini.

KOMUNALKA: Ne znaš ga.

PRODAVAČICA: Kako?

KOMUNALKA: On mi je brat. Očeš da ga nazovem da proverimo?

Vadi mobilni telefon

PRODAVAČICA: Ne, nemoj.

KOMUNALKA: Znači, ne znaš ga.

PRODAVAČICA: Ne znam. Jebote, ajde pusti me da idem.

KOMUNALKA: Hoću. Pustiće te. Al roba da ostane.

PRODAVAČICA: I od čega da hranim decu?

KOMUNALKA: Ne znam ali, kad je već ovakva situacija...

PRODAVAČICA: Ajde, imaš ih i ti.

KOMUNALKA: Da. Ovaj, nije bitno.

PRODAVAČICA: Sama sam s troje dece. Muž je ubijao Boga u meni. Ostavio me pre pet godina.

KOMUNALKA: Već sam čula za te tužne priče.

PRODAVAČICA: Al istina je.

KOMUNALKA: Ajdemo u stanicu.

PRODAVAČICA: Jok.

Prodavačica krene. Komunalka je uhvati za torbu. Povlači i povlači. Prodavačica se otima. Torba se otvor i roba se prospe.

PRODAVAČICA: Sjebala si mi robu, pička ti materina.

KOMUNALKA: Daj mi ličnu.

PRODAVAČICA: Daću ti ja ličnu.

Prodavačica zamahne. Udari Komunalku koja se prostre po zemlji. Komunalka krene da vrišti. Ne miče se s mesta, ruku uz telo, stisnuta ko proštac

PRODAVAČICA: Ajde, nisam te udarila tako jako.

KOMUNALKA: Policijaaaa!

PRODAVAČICA: Ćuti! Pizdiš ko šizela za vreme bombardovanja.

PRODAVAČICA: AAAA, NASILJEEE! NE MOGU DA SE POMERIIIM! NE OSEĆAM RUKE, NOGE, NIŠTAAAAA! JA SAM PARALIZOVANAAAAAA!

KOMUNALKA: Ti si luda za sve pare plus bakšiš!

Prodavačica se sagne i krene da kupi robu i ponovo trpa u ceger. Komunalka zaziva policiju. Prodavačica opsivno trpa. Ne primećuje da na scenu dolazi Policajac koji je grabi, obara licem prema zemlji i stavlja lisice.

KOMUNALKA: Si video? Napala me.

POLICAJAC: Video sam, video. Bićete mirni?

PRODAVAČICA: Hoću.

POLICAJAC: Da li vas bole lisice?

PRODAVAČICA: Ne. Boli me sramota što sam u partiji s takvima ko što si ti.

KOMUNALKA: Reci to sudiji.

Odvode prodavačicu. Zamrznu se u pokretu. Mrak

5.

Luksuzni apartman s pogledom na Savamalu. Ispod teleskopa spava Danijel.

Napucanka hrče u desnom uglu scene. Danijel se trgne, sav isprepadan

DANIJEL: Ne, daću vam sve pare! Ne streljajte me! Uff, dobro je, sve je u redu!

Napucanka se trgne uz prdež

NAPUCANKA: Šta je bilo?

DANIJEL: Mila moja kurvo, sanjao sam naporan san.

NAPUCANKA: NAPORAN?!

DANIJEL: Trčao sam mnogo. Sanjao sam da me raja juri po ulicama. Od Savamale pa do Nemanjine pa uzbrdo, Slavija, Beogradska. Tu me uhvatili, negde blizu Pravnog, odvukli do Taša.

NAPUCANKA: I?

DANIJEL: I tu me streljaju partizani, baš ispod novogodišnje rasvete.

NAPUCANKA: Pa to je baš bezveze. Zar nismo u maju sklonili novogodišnju rasvetu?

DANIJEL: Ma, zajebi to s rasvetom. Mene zanima zašto sanjam da raja oće da me ubije.

NAPUCANKA: Pa ne žele da te ubiju.

DANIJEL: Pa ne žele ali sanjaju o tome.

NAPUCANKA: Otkud znaš?

DANIJEL: Otud što sam ja parapsihološki povezan sa narodom.

NAPUCANKA: Kako?

DANIJEL: Da, ja sam povezan sa narodom. Ja, kao što znaš radim dvaes šest do dvaes sedam sati dnevno.

NAPUCANKA: Da.

DANIJEL: Mislim, kad nisam u formi.

NAPUCANKA: Da.

DANIJEL: Ja ne spavam.

NAPUCANKA: Da, ne spavaš.

DANIJEL: A kad spavam ja opet ne spavam. Ja tad ulazim narodu u snove.
Ispitujem javno mnjenje na oniričkoj bazi.

NAPUCANKA: Misliš kliničkoj.

DANIJEL: I to jer ja se razumem u medicine, psihologiju, parapsihologiju, književnost, istoriju, filozofiju, numizmatiku, hijeroglife, latinski , staroslovenski, engleski, fiziku, hemiju i seksualno obrazovanje.

NAPUCANKA: To već ne znam.

DANIJEL: Ja znam. Ima ko zna. Ja bre imam pet doktorata. E, kad smo već kod toga, oćeš doktorat? Znam čoveka, hehehe!

NAPUCANKA: Iz čega?

DANIJEL: Kako iz čega? Iz felacija, jebem mu mater.

NAPUCANKA: A šta je to?

DANIJEL: Objasniću ti kasnije. E sad, naš narod ti je miran, ponizan.

NAPUCANKA: Glup ko čuskija.

DANIJEL: Funkcionalno nepismen. Imamo najlepše pismo, jezik koji se brzo uči, piši kao što govorиш, čitaj kako je napisano. Imamo ga dvesta godina. I opet ne znaju svoj jezik. Zanaš šta to znači?

NAPUCANKA: Ne.

DANIJEL: Srbi su najgluplji narod na svetu. Može da ih radi ko kad i kako hoće. Baci im flaširanu vodicu, sendvič i iljadu dinara i oni presrećni.

NAPUCANKA: Aha.

DANIJEL: Al to samo tako izgleda. Možda je primitivan i neobrazovan ali naš narod nije toliko naivan.

NAPUCANKA: Nije?

DANIJEL: Nije, nije. Znaju šta im radimo. Podmuklice su oni. Sanjaju kako sam mrtav. Oni me mrze.

NAPUCANKA: Plaše te se.

DANIJEL: Da, plaše me se. Ti i ja, mi smo Makbet i njegova lejdi.

NAPUCANKA: Pa i nismo.

DANIJEL: Pa, skoro da jesmo al znaš kako se kaže: kaki ste mi vi Škoti taki sam vi ja Makbet.

Pauza

DANIJEL: Mogu da ih otpustim, ponizim, sjebem skroz. A oni mogu samo da me mrze. I to šljaka.

NAPUCANKA: Pa u čemu je problem?

DANIJEL: Što kaže Uroš Nejaki: Ljubov sam tražio. Al nema ljubavi u srcu grada, ko što kaže *Vajtsnejk*.

NAPUCANKA: Sad te još manje razumem.

DANIJEL: I ne treba da razumeš. Moj život piše romane Dobrice Čosića a tvoj romane Marijane Mateus.

NAPUCANKA: Ti si totalno odlepio.

DANIJEL: Ako ti ne odgovaram a ti marš napolje.

NAPUCANKA: I da znaš da hoću. Idem kod Kozića.

DANIJEL: Onog što je dobio prezime po askurđedu koji je jebo koze po kršu? Idi slobodno.

NAPUCANKA: I idem.

Napucanka odlazi

DANIJEL: Kako je neko tako divan, lep, obrazovan kao ja mogao da bude s droljom koja kaže "orginalno"? Mislio sam alatkom a ne glavom. Da sam bar n u ne postoji nivo. Izvukao sam krevetski kadar sa dna kace. Zašto sanjam streljanje? Mislim da je to moj slovenski genije, a Sloveni su autodestruktivni. A nema ničeg autodestruktivnijeg od onih koji vladaju Slovenima a i sami su Sloveni.

Ustaje s poda i prilazi teleskopu.

DANIJEL: Mi se valjamo u novcu, piću, žderemo i tucamo ali mi, u svojoj biti, želimo da budemo kažnjeni zbog toga. Mi želimo da izazovemo nekoga do te mere da taj drugi može da uradi samo jedno-da nas pobije. A zašto? Jer nam je sve dosadilo a nemamo muda da sami povučemo obarač. To mora neko da uradi umesto nas. Da želimo da vladamo hiljadu godina mi bi ovu marvu pažljivo koristili, modelovali, usmeravali. Ali, to nije slučaj. Biramo ekspresna rešenja i jurcamo prema provaliji. A pretposlednja etapa te trke je ona u kojoj mi više ne uživamo ni u čemu telesnom već se praznimo gledajući patnju onih ispod nas a to je 98 posto populacije.

Danijel namesti teleskop i pribije oko uz njega.

DANIJEL: Ufff, šteta što mogu samo da ih gledam. Kad bih imao i zvuk, to bi bila prava stvar. Da spoznam taj narod. Da ga oslušnem. Poslednji put sam se vozio u gradskom busu u prvom srednje. Onog dana kad je tata avanzovao. O čemu li su pričali ti smrtnici oko mene? Nemam pojma.

Na monitoru se pojavi njegovo veliko oko. Trepne. Mrak

6.

U oku teleskopa, na videobimu, je MAJKA, na ulici. Pored nje su kolica sa detetom i dva kofera iz kojih vire košulje, gaće, spakovana navrat-nanos. Ispred nje стоји, sa dokumentima u ruci, IZVRŠITELJKA i čita papire. Majka je okrenuta prema Izvršiteljki spodignutom rukom u grču, kao da je preklinje da je pogleda. Mrak. Ista scena na ulici, u centru. "Odmrznu" se

MAJKA: Kako možete da budete tako bezdušni?

IZVRŠITELJKA: Tiše. Probudićete dete.

MAJKA: I to je kao, najveći problem?!

IZVRŠITELJKA: Žao mi je ali vaš pokojni muž je trebao da gleda šta potpisuje.

MAJKA: Prodali su mu stan legalno.

IZVRŠITELJKA: Njemu i još trojici.

MAJKA: Kako je Milan to mogao da zna?

IZVRŠITELJKA: Žao mi je zbog vašeg Marka.

MAJKA: Milan, zvao se Milan idiote!

IZVRŠITELJKA: Da, dobro, Milan. Kako god.

MAJKA: Kako god? Pogledaj me u oči, kučko! Izbacila si me na ulicu s detetom!

IZVRŠITELJKA: Sigurna sam da ćete naći neki smeštaj.

MAJKA: S čim, gaduro? Ej, tebi pričam! S čim? Kod koga da idem? Nikoga ne poznajem u Beogradu!

IZVRŠITELJKA: Onda se vratite u... (pretura po papirima) Kragujevac.

MAJKA: Tamo su mi svi pomrli.

IZVRŠITELJKA: Ostavili su vam nešto.

MAJKA: Nisu. Oteli su im stan strpali ih u starački dom.

IZVRŠITELJKA: To se mene ne tiče.

MAJKA: Izvršitelji su to uradili! Rospijo!

IZVRŠITELJKA: Jeste završili?

MAJKA: Nisam! Nisam još ni počela, kravo nedojebana! Znam šta radiš. Izbacuješ ljude iz stanova pa ih po smešnoj ceni prodaješ svojim rođacima. Ti si lihvarska đubre! Ti nisi žena! Ti nisi ništa! Ti si ...

Izvršiteljka prestane s prelistavanjem papira

IZVRŠITELJKA: Šta sam ja?

MAJKA: Ti si zlo! Dabogda sve te pare koje si otela od nas potrošila na lekare!

IZVRŠITELJKA: Dobro, draga, hajde da pričamo malo o tebi. Jasam kučka. Ja sam zlo.

MAJKA: Pa jesi.

IZVRŠITELJKA: A šta si ti? Ti si samohrana majka u Beogradu. Muž poginuo u saobraćajnoj nesreći. Tvoja plata: nije dovoljna ni šupu da iznajmiš. Jednom rečju, nisi sposobna da izdržavaš sebe a kamoli to tvoje žgepče. Ja, znaš, imam veze u socijalnom i mogu da sredim da ti ga uzmu i daju dobroj starateljskoj porodici. Tvoj Gvozden je baš slatko dete. Parovi bi se otimali o njega. A sigurno bi se našao i par koji bi ga usvojio. Jer, kako luda majka.

MAJKA: Ja luda?

IZVRŠITELJKA: Nisi, ali mogu i to da ti sredim. Misliš da ne mogu? Histerična opajdara koja se dere na službena lica je luda po definiciji. Hoćeš da te strpam u Lazu i zaplenim ti dete? Nećeš? Onda se teraj odavde u pičku materinu.

Izvršiteljka zabije nos u papire. Majka pogleda kofere, dete, Izvršiteljku. Priđe kolicima, sagne se i poljubi bebu

MAJKA: Izvini, sine. Voli te mama.

Majka priđe Izvršiteljki I izbije joj papire iz ruku

MAJKA: Gledaj me, pička ti materina.

IZVRŠITELJKA: Šta?

MAJKA: Znaš šta? Jebe mi se. Nemam gde, nemam kod koga. Dete čete mi oteti. Strpaćete me u ludnicu. Šta onda imam da izgubim?

IZVRŠITELJKA: Ne, nemoj.

MAJKA: Oči ču ti iskopati! Zubima ču te zaklati!

IZVRŠITELJKA: Neee, upomoć!

Majka skoči na nju, obori je na zemlju. Izvršiteljka, skamenjena, ne pruža otpor.

Majka ubija Boga u Izvršiteljki. Dete počinje da plače. Dotrčava policajac, razdvaja ih

IZVRŠITELJKA: Poslaću te ja! Na sud! Pa u zatvor! Pa u ludaru! Uvešću smrtnu kaznu ako treba, samo da te gledam kako visiš!

MAJKA: Znam gde živiš kurvo! Cela zemlja zna! Baciću ti bombu na kuću! Pobiću ti porodicu!

IZVRŠITELJKA: Vuloviću, sakupite mi papire. A ovu odvedite je u policijsku stanicu.

POLICAJAC: Mhm.

Izvršiteljka besno odlazi. Majka ziba dete u kolicima. Policajac sakuplja papire. Dete se utiša. Majka miluje dete. Policajac ih gleda. Zaplače se. Briše suze. Majka se okreće prema njemu. On skrene glavu u stranu.

MAJKA: Šta to radite?

POLICAJAC: Ništa.

MAJKA: Plaćete? Nemojte. Niste plakali kad ste me izbacivali iz kuće. Glupo je da sad počnete.

POLICAJAC: Ja sam samo.

MAJKA: Znam, radio svoj posao.. I Marisav Petrović je samo radio posao kad je terao đake na streljanje.

POLICAJAC: Ja nikoga ne streljam.

MAJKA: A šta radiš?

POLICAJAC: Ne znam. Ponekad baš mrzim ovaj posao. Izvinite, gospođo.

MAJKA: Ali ga ipak radiš.

Policajac počne da rida

MAJKA: Evo ga, policajac broj 54901 Vulović...

POLICAJAC: Radenko.

MAJKA: Vulović Radenko, plače. I šta ja sad imam od toga što ti plačeš? Šta ima bilo ko od toga što ti plačeš sad kad si me s bebom od godinu dana izbacio na ulicu? Serem se ja na twoje suze i na twoju značku, Radenko Vuloviću!

POLICAJAC: Nemojte tako, gospođo. Ja znam koliko je teško, nisam ja čovek od kamena samo, i ja moram da hranim nekoga.

MAJKA: Svoju nabreklu stomačinu.

POLICAJAC: Moju čerku Minu. I sina Gorana.

MAJKA: Ne moraš ti ništa.

POLICAJAC: Moram. Ja sam im jedini.

MAJKA: Sad treba da se rasplačem zbog tebe?

POLICAJAC: Ne, gospođo, ne treba. Ali ja znam kako je. Šta nam rade. Moj otac , onaj radnik koji je pre mesec dana pao sa skele...

MAJKA: To je tvoj otac?

POLICAJAC: Da.

MAJKA: Žao mi je.

Pauza

POLICAJAC: Radio je bez zaštite. Sa šezdeset godina, lošim leđima. Na crno . Govorio sam mu. Ali, ko što kaže narod, mora se dalje.

MAJKA: Da. Hajde. Vodi me.Mora se dalje, ajde, hapsi.

Pruži mu ruke

POLICAJAC: Šta hoćete?

MAJKA: Stavi mi lisice i vodi me u stanicu. Stavi ih i Gvozdenu. Uhapsi nas.

POLICAJAC: Čekajte, možemo sve da sredimo.

MAJKA: Kako?

POLICAJAC: Ako recimo, vi i dete, dođete kod nas. Tatina soba je sad prazna.

MAJKA: Ti bi stvarno to uradio?

POLICAJAC: Da. I sve ostalo što treba. Ako hoćete ja bi se, da vas zaštitim, naravno, oženio vama.

MAJKA: Ti me prosiš? Jesi li lud?

POLICAJAC: Tako će Gvozden imati i oca i majku i neće moći da ga oduzmu. Ne moramo vi i ja ništa, samo onako, na papiru. A ja bih sredio za ovu tužbu i to. Znam neke ljude. Pitaću u stanici.

MAJKA: I tako se sve završi srećno. Izvršiteljka ima moj stan, ti imaš mene. A šta ja imam?

POLICAJAC: Svođa sin.

MAJKA: Da Gvozden i ja živimo u sobi mrtvog radnika, sa razvedenim policajcem...

POLICAJAC: Udovcem.

MAJKA: Sa policajcem udovcem i njegovo dvoje dece.

POLICAJAC: Bilo je i luđih stvari na ovom svetu.

MAJKA: Ti si lud za medalju!

Majka se slomi i počne da se trese plačući. Policajac trapavo pokuša da je zagrli. Ona ga odgurne. Dete počne da plače. Majka prilazi kolicima i počne da ga ljudi.

POLICAJAC: Ja ću doći. Samo da vratim. Papire.

Policajac ode. Mrak

7.

Luksuzni apartman s pogledom na Savamalu. Ispod teleskopa leži Danijel. Zapalio je cigaretu. Opušten je.

DANIJEL: Koja borba za potomstvo, koji očaj, koja strast. Kakva lepota na onoj ženi! Zrela, majčinska! Ufff! A kad je počela da se bori s onom nacifranom, ufff! Ništa seksipilnije od dve zgodne, zrele žene u klinču. Lava i magma Pakla su potekli iz mene! Hahahah!

*Otvore se ulazna vrata. U sobu utrčava Napucanka sa dimom za njenim petama.
Zalupi vrata za sobom*

NAPUCANKA: Srce, jesmo li se dogovorili da nema pušenja u apartmanu?

DANIJEL: Hahah. Nikako da te se otarasim.

NAPUCANKA: Ja sam htela al ne može.

DANIJEL: Toliko me voliš?

NAPUCANKA: Srce, naša zgrada gori.

DANIJEL: A je li? Dobro, idemo požarnim stepenicama.

NAPUCANKA: Otpale su, jebiga.

DANIJEL: Onda liftom.

NAPUCANKA: Lift je, jebiga, zaglavljen. Na stepeništu se ništa ne vidi od dima.

DANIJEL: Okej, ništa strašno. Nazvaću vatrogasce.

NAPUCANKA: Srce, ti ne razumeš! Dok oni dođu mi ćemo biti mrtvi, ono je užasno!

DANIJEL: Ne nije! Zvaću mog drugara da pošalje avione i helikoptere da zaliju zgradu i gotova stvar.

NAPUCANKA: Kog drugara?

DANIJEL: Znaš onog što sam mu dao bakšiš od dvesta maraka pre tri godine.

NAPUCANKA: Kako konobar može da nam pomogne? Da nam očisti sto od mrvica pre nego što izgorimo?

DANIJEL: Hahah, baš si vrcava. On je sad jedan od glavnih u stranci.

Danijel vadi mobilni telefon i ukucava broj.

DANIJEL: Halo, Žile. Danijel ovde. E, jel možeš da mi pošalješ dva helikoptera i jednog kanadera. Zašto? Da nas sve sigurno evakuišeš i ugasiš požar na Savamali. Šta mi treba? Helikopter. Kakav sad heliprompter? Okej, ti to tako zoveš. Potejto, potato, nije šija nego vrat. Da, helipromptere. Molim te, pošalji mi helipromptere. Šta? IMAŠ SAMO DVA U CELOJ ZEMLJI? Pa, dobro, pošalji oba. Imamo heliodrom na vrhu zgrade i...Oba helipromptera su neispravna? Okej, pošalji kanader. Kako šta će mi Kanadani? Da nacepaju sekvoje i napiju me javorovim sirupom, buzdo! Tražim, bre, kanader, avion za gašenje požara. Onaj sa onim što liči na kofu punu hektolitara vode. Da, ono što visi. Koji? Imamo samo jedan za gašenje požara u celoj zemlji! Gde je? Prodali smo ga Bugarima?! Kad? Aha. A ko je taj POTPUNI IDIOT koji je to potpisao? Ja. Pa dobro, svako pravi greške, ko je bez greha neka prvi baci kamen i sva ta sranja. A vojska? Mogu oni da pošalju nešto? Mogu ali su na manevrima u Rusiji? Okej, idemo dalje. Jel možeš da zoveš Ruse? Koje Ruse? Dostojevskog, pizda ti materina! Zovi onaj srpsko-ruski humanitarni centar u Nišu! Spakovali se i otišli da humanizuju po Siriji? Aha, dobro. Zbogom. Jebi se i ti, pizdo kelnerska.

NAPUCANKA: I?

DANIJEL: Kako kaže stara engleska poslovica: We have just fucked hedgehog's back.

NAPUCANKA: Šta, kako?

DANIJEL: Jebali smo ježa u leđa.

NAPUCANKA: Srce, nemoj tako. Pa možda će se ova vatra stišati.

Vrata padnu. Iz hodnika liznu plamenovi u sobu.

NAPUCANKA: Aaaa!

DANIJEL: Čekaj, nije sve gotovo!

NAPUCANKA: Kako nije?

Zagrlje. Mazi. Teši

DANIJEL: Ne moramo da izgorimo srce. Uopšte ne moramo.

NAPUCANKA: Jesi li normalan?

DANIJEL: Možda je pomoć već stigla.

NAPUCANKA: Ja ne čujem sirene.

DANIJEL: To je zato što smo mnogo visoko. Ček, setio sam se!

Danijel pritrčava teleskopu i gleda.

NAPUCANKA: Ti ćeš sad da gledaš i drkaš dok mi gorimo.

DANIJEL: Glupačo, gledam da li ima vatrogasaca dole. Aha! Evo ih!

Videobim. Kadar teleskopa: beton i kola u plamenu

DANIJEL: Dole su!

NAPUCANKA: Šta rade?

DANIJEL: Razvukli su ono platno. Mašu mi!

Dejan maše

DANIJEL: Prepoznali su me! Mašu mi!

NAPUCANKA: Kome ti mašeš?

DANIJEL: Vatrogascima.

NAPUCANKA: Ne vidim nikakve vatrogasce.

DANIJEL: To je zato što nemaš teleskop. Daj mi ruku.

NAPUCANKA: Ja, ja ne mogu.

DANIJEL: Daj, srce, skočićemo dole. Pašćemo na veliku meku trambulinu. Kao na meku postelju.

Dejan staje na sims. Pruža ruku Napucanki. Ona okleva. Pogleda preko ramena.

Plamenovi liznu u stan. Ona uzme njegovu ruku. Stoje zajedno na simsu.

NAPUCANKA: Kao mala sam volela da skačem na gomilu bakinih jorgana.

DANIJEL: Eto vidiš. E ovako će ti biti i sad.

NAPUCANKA: Kao bandži džamping samo bez bandžija?

DANIJEL: I gomilom mekih dušeka dole na ulici.

NAPUCANKA: To ne zvuči loše.

DANIJEL: Bolje nego da završimo kao roštilj.

NAPUCANKA: Fuj! Srce, kad preživimo ovo, znaš šta ću da uradim?

DANIJEL: Šta?

NAPUCANKA: Postaću vegeta.

DEJANKA: Veganka srce, veganka.

NAPUCANKA: Ja se bojim.

DANIJEL: Ne boj se. Znaš kako se kaže, srce: kad stigneš do vrha ti jedino možeš da ideš dole! Ajmo sad na jen, dva , tri i hop!

Vatra provali u apartman. Skoče. Mrak.

8.

Videobim: oko teleskopa se kupa u plamenovima, u čudnoj koreografiji, kao da padaju, mašu rukama, prave grimace i vrište: Napucanka, Danijel, Policajac, Migrant, Gospodža, Izvršiteljka, Majka, Prodavačica, Komunalka, Mrga. Pokreti su im usporenji, polustilizovani i to traje i traje, duže nego što to publika može izdržati. Mrak

KRAJ

